

π. Συμεών, ένας άνθρωπος με θεολογική γνώση και ταπεινότητα (Γεώργιος Γαλίτης, Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29hzgtp>]

Ακόμη, ο λόγος του ήταν Θεολογικός. Δεν παραμελούσε το δόγμα, δεν περιοριζόταν σε ξηρά ηθικολογία, δεν είχε ανούσιους βερμπαλισμούς, ούτε φανταχτερές κορώνες. Στρωτός, κατανοητός, χρησιμοποιούσε τη θεολογία όχι ως σύστημα γνώσεων, αλλά ως ουσία ζωής, που διαποτίζει όλη την ανθρώπινη ύπαρξη. Κέντρο της θεολογίας του ήταν η Βίβλος, την οποία κατείχε σε βάθος. Τα κηρύγματά του ήταν βιβλικά κατά βάσιν, και την ανάγνωση της Γραφής συνιστούσε στα «παιδιά» του, ορίζοντας μάλιστα την ανάγνωση ενός κεφαλαίου από την Καινή Διαθήκη κάθε μέρα, κοινό για όλους. Ο ίδιος μελετούσε τη Γραφή ερευνητικά, διαλεγόμενος με το κείμενο και εντρυφώντας στα ερμηνευτικά υπομνήματα, πατερικά και σύγχρονα.

Πολλές φορές συζητούσαμε στο τηλέφωνο διεξοδικά για ένα χωρίο η μία λέξη.

Ο θεολογικός του λόγος δεν ήταν επιφανειακός. Εγνώριζε τη θεολογία εις βάθος, ήταν ενήμερος για τη θεολογική βιβλιογραφία, παρακολουθούσε τις ζυμώσεις στον χώρο της θεολογικής επιστήμης. Στα συνέδρια της Ελληνικής Εταιρείας Βιβλικών Σπουδών ήταν συνήθως παρών και μετείχε στις συζητήσεις, με εύστοχες παρατηρήσεις, υπενθυμίζοντάς μας με τον λόγο του, ότι η θεολογία δεν είναι μόνον γνώση αλλά και βίωμα, χωρίς το οποίο η γνώση «φυσιολί». Και όλες τις ημέρες του συνεδρίου, όπου ο π. Συμεών αναστρεφόταν μαζί μας ως απλός σύνεδρος, σκορπούσε γύρω του την ευωδία του Χριστού με τον λόγο του, το χαμόγελό του, την παρουσία του. Σε ένα τέτοιο συνέδριο στην Κύπρο ένας θεσσαλονικιός καθηγητής πλησίασε σ' ένα διάλειμμα ένα πηγαδάκι με μερικά νέα παιδιά (γιατί έκτος από τους συνέδρους παρακολουθούσαν και φοιτητές και άλλοι θεολόγοι), που συζητούσαν με τον π. Συμεών, και τους λέει: *«Ξέρετε τι ευλογία έχετε αυτή τη στιγμή; Στη Θεσσαλονίκη τον απολαμβάνουν τον π. Συμεών με το σταγονόμετρο· κι εσείς εδώ, τον έχετε όποτε και όσο θέλετε!»*

Ακόμη, ο θεολογικός του λόγος ήταν νηπτικός. Εντρυφούσε στους νηπτικούς πατέρες και τους μιμήτο στον λόγο και στην πράξη. Η ρήση η αποδιδόμενη στον όσιο Νείλο: *«Ει Θεολόγος ει, προσεύξη αληθώς· και ει αληθώς προσεύχη, Θεολόγος ει»* (Περί προσευχής ξα'), ήταν γι' αυτόν κανόνας ζωής. Οι «σιωπηλές» συνάξεις, για τις όποιες μιλήσαμε λίγο παραπάνω, είναι ένα μικρό δείγμα του πόθου του να διδάξει τη μέθοδο της νοεράς προσευχής, βασικό στοιχείο «νήψεως», στους μαθητές του. Και αν οι συνάξεις της «νοεράς προσευχής» δεν καθιερώθηκαν όπως

οι αγρυπνίες, το όφελος από αυτές ήταν μέγα, γιατί διαδόθηκε η ίδια η χρήση της νοεράς προσευχής και το κομποσχοίνι, κάτι που ήταν μέχρι τότε άγνωστο στο ευρύ κοινό η και παραμελημένο ή θεωρούμενο ότι προσιδιάζει μόνο σε μοναχούς. Το πόσο ο π. Συμεών ήταν διαποτισμένος με το πνεύμα της νοεράς προσευχής, πόσο ήταν ο ίδιος νηπτικός, συνειδητοποίησα σε μία μακρά συζήτησή μας, όταν επιστρέψαμε από ένα συνέδριο της Ελληνικής Εταιρείας Βιβλικών Σπουδών στην Πάτμο, το πρώτο της σειράς, στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1975.

Καθισμένοι στην πρύμνη του πλοίου στο φεγγαρόφως, επιστρέφοντας από το νησί της Αποκαλύψεως, αποκαλύφθηκε σε μένα ένας νηπτικός πατέρας, ένας άγιος διδάσκαλος της νοεράς προσευχής. Μεταρσιωμένος, μιλούσε ζώντας σ' έναν άλλον κόσμο, κι εγώ προσπαθούσα να τον ακολουθώ ρουφώντας τα λόγια του. Χωρίσαμε περασμένα μεσάνυχτα, με την αίσθηση ότι δεν είχαμε τελειώσει το θέμα. Και πως μπορούσε να τελειώσει, όταν παρομοίων θεμάτων «η τελειότης είναι ατέλεστος»;

Ο π. Συμεών ποτέ δεν διαφήμιζε το έργο του. Ποτέ δεν προσκάλεσε κάποιον στις ομιλίες του. Μάθαινε κανείς γι' αυτόν από άλλους. Μου έλεγε κάποιος που παρηκολούθησε τις ομιλίες του μετά από σύστασή μου: «Υπήρχε τέτοιος άνθρωπος στη Θεσσαλονίκη, και δεν μου το είπες νωρίτερα;».

Βλέποντας τον π. Συμεών, δεν εντυπωσιαζόσουν από το παρουσιαστικό του. Ήταν ένας συνηθισμένος κληρικός, και ο ίδιος δεν φρόντιζε να δείξει τίποτα παραπάνω. Πολλές φορές, μα πάρα πολλές, ετόνιζε ότι είναι «μη ον», αναφερόμενος προφανώς στη φράση του αποστόλου Παύλου στο Α' Κορ. 1, 28, όπου γίνεται λόγος για τα «μη όντα». Και το πίστευε αυτό βαθιά, και το έδειχνε με τη συμπεριφορά του. Ενώ είχε πλήθος πνευματικών παιδιών, ουδέποτε είπε για κάποιον ότι είναι «πνευματικό του παιδί». Τον τίτλο «γέροντας» τον απειποιείτο.

[Συνεχίζεται]